

РЕШЕНИЕ

№ 6404

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6964** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. А. Б. от [населено място] срещу Решение № 19496/21.01.2020, постановено по н.а.х.дело №9827/2019 година по описа на СРС,112 състав потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-534/20.05.2019 година на Заместник-председател на КФН, ръководещ Управление“ надзор на инвестиционната дейност“, с което последният на основание чл.222а,ал.1 от ЗППЦК за извършено нарушение на чл.145,ал.1,т.1 от ЗППЦК,вр.с чл.148,ал.3,т.1 от ЗППЦК наложил на Е. А. Б. от [населено място] глоба в размер на 3000 лева.

Развитите в касационната жалба оплаквания са за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение.Твърди се,че при издаване на Наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения, като дори и да е извършила посоченото нарушение, то КФН е била уведомена на 13.06.2018 година от страна на Централния депозитар за извършената сделка и на практика няма извършено нарушение, но въпреки това 5 месеца по – късно срещу касатора е съставен АУАН и е налице съществена забава в съставянето на АУАН и в

издаването на наказателното постановление, като обществената опасност на деянието не е висока, като както нарушението, така и нарушителят са били известни на административно-наказващия орган още към момента на извършването му. Посочва се още, че от нарушението не са настъпили никакви вредни последици и неправилно както административно-наказващият орган, така и СРС не са приложили института на маловажен случай, още повече, че платената цена от касатора за акциите е незначителна само 3 913,84 лева. Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът - Е. А. Б. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата и на заявените основания се представлява от адвокат Т., редовно упълномощен.

Ответникът по касация-КФН [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Г. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображенията относно неоснователността на подадената жалба развива и в представените по делото писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Представителят на СГП-прокурор Малинова, изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалваното съдебно решение и за неоснователност и недоказаност на подадената касационна жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че при осъществена на 13.06.2018 година (дата на сепълмент) сделка на извънборсов пазар [фирма] е прехвърлило/продало на Е. А. Б. 76 742 броя акции от капитала на публичното дружество [фирма] представляващи 28,74 % от броя на гласовете в общото събрание на акционерите на публичното дружество. В резултат на тази сделка, дяловото участие на Е. А. Б. в капитала на [фирма] се е увеличило от 0% на 28,74%. След осъществяването на сделката, правото на глас на Е. А. Б. е надхвърлило 5 на сто от броя на гласовете в Общото събрание на акционерите на [фирма] и за нея се е породило задължение за уведомяване на КФН. Срокът за изпълнение на задължението за уведомяване по чл. 145, ал. 1, т. 1 от ЗППЦК е регламентиран в чл. 148, ал. 3, т. 1 от ЗППЦК, съгласно който задължението следва да бъде изпълнено незабавно, но не по-късно от 4 работни дни от деня, следващ деня, в който акционерът е узнал за придобиването, прехвърлянето или за възможността да упражнява правата на глас съгласно чл. 146 от ЗППЦК, или на който съобразно конкретните обстоятелства е бил длъжен да узнае, независимо от датата, на която е извършено придобиването или прехвърлянето или е възникнала възможността за упражняване на правото на глас. С Писмо, изх. № 09-06-120 от 13.09.2018 година от [фирма] е изискана информация за сключени сделки за покупка/продажба на ценни книжа от капитала на [фирма] за периода от 13.06.2018 година до 30.06.2018 година.

С писмо, вх. № 09-06-120 от 19.09.2018 година от [фирма] е представена исканата информация.

С Писмо, изх. № РГ-03-15-27 от 02.10.2018 година от обслужилия сделката инвестиционен посредник [фирма] са поискани информация и документи във връзка с горепосочената сделка. В отговор, с Писмо, вх. № РЕ-03-15-27 от 04.10.2018 година е представено заверено копие от потвърждението за сключване на сделката, съдържащо уведомление относно задължението на клиента по чл. 145 и следващите от ЗППЦК, като от представеното Потвърждение за сключена сделка с финансови инструменти от 13.06.2018 година, съдържащо уведомление относно задължението на клиента по чл. 145 и следващите от ЗППЦК посредникът по сделката е уведомил клиента Е. А. Б. за резултата от сделката на 14.06.2018 година и от този момент за Е. А. Б. е възникнало задължението да уведоми КФН, съгласно чл. 145, ал. 1, т. 1 от ЗППЦК в законоустановения в чл. 148, ал. 3, т. 1 от ЗППЦК срок, а именно до 20.06.2018 година за промяната в правото ѝ на глас в Общото събрание на акционерите на [фирма]. В законоустановения по чл. 148, ал. 3, т. 1 от ЗППЦК срок, в конкретния случай до 20.06.2018 година Е. А. Б. не е уведомила КФН за покупката на въпросните акции. За констатираното при проверката нарушение на чл.145,ал.1,т.1 от ЗППЦК, вр. чл. 148, ал. 3, т. 1 от ЗППЦК срещу касатора е съставен АУАН на 26.11.2018 година и въз основа на него е издадено НП № Р-10-534/20.05.2019 година, с което на касатора е наложено административно наказание- глоба в размер на 3000 лева на основание чл.221а, ал.1 от ЗППЦК.

СРС е анализирал подробно приложените по делото доказателства и въз основа на тях обосновано е приел,че при съставяне на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и най- вече не е допуснато нарушение на нормата на чл.34 от ЗАНН,в посока съставяне на АУАН извън тримесечния срок от откриване на нарушителя,като СРС е изложил мотиви в тази насока, които настоящият съдебен състав споделя, като наред с това следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл.34 от ЗАНН/уреждаща давностните срокове/,сочи,че не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. Съгласно чл. 36, ал. 1 ЗАНН административно наказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение.Актовете за установяване на административно нарушение се съставят от длъжностните лица, посочени в чл. 37, ал. 1 ЗАНН, и от представители на обществеността, ако са овластени за това с нормативен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 ОТ 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено,че съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на

нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за данъчни нарушения/ Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване-тримесечен и едногодишен/ респективно две годишен/. Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.“ В конкретната хипотеза,органът,който е компетентен да състави АУАН е участвал в извършването на проверка като оправомощен въз основа на Заповед от 17.10.2017 година, като за най- ранна дата на откриване на нарушението и нарушителя от страна на органа, компетентен да състави АУАН е датата на съставяне на АУАН- 26.11.2018 година/ когато вече към тази дата органът,овластен да състави АУАН е открил нарушителя и е узнал за нарушението,то несъмнено на датата, на която са представени част от документите и [фирма] е уведомил КФН за сделката от страна на касатора, актосъставителят все още не е узнал за нарушението и за нарушителя/в какъвто смисъл са доводите на процесуалния представител на касатора, още повече, че не е налице хипотезата на паралелно действащи контролни органи,на които нарушителят е станал известен на дата 20.06.2018 година. Пак в духа на посоченото Тълкувателно решение при паралелно действащите контролни органи трябва да се изхожда от принципа, че нарушителят е субект на права в административно наказателното правоотношение,поради което е недопустимо да функционират две паралелни правоотношения по повод на едно и също нарушение. С откриване на нарушителя от който и да е контролен орган,възниква административно наказателното правоотношение. И в този случай тримесечният срок тече от деня, в който за първи път е открит нарушителят от единия от паралелно действащите контролни органи. Нарушението и нарушителят са открити, а това е основание за съставяне на акта. Несъставянето на такъв в срока по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, което може да се получи както от бездействието на първия, така и от бездействието на втория контролен орган, ще доведе до отпадане отговорността на нарушителя. Недопустимо е след изтичане на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН паралелно действащият контролен орган при открито вече нарушение да съставя акт, който да има за последица създаване на административно наказателно правоотношение за нарушението, открито вече от надлежните контролни органи. Това ще съставлява нарушение на чл. 31, ал. 1, предл. 2 ЗАНН, предвиждащ, ограничен срок - тримесечен, само в който ограничен срок може да бъде съставен акт за извършено нарушение от кой и да е от паралелно действащите контролни органи.

В този смисъл,неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че още на дата 20.06.2018 година/ когато е изтекъл срокът за подаване на уведомлението, нарушението и нарушителят са станали известни на актосъставителя и от този момент са започнали да текат сроковете, предвидени в нормата на чл.34 от ЗАНН.Простото подаване на информация от друг субект до комисията,определена да извърши проверката не е и не може да бъде основание да се счита,че от този момент е открит нарушителят и нарушението и то от компетентия орган да състави АУАН. Наред с това неоснователен е твърдението на процесуалния представител на касатора,че административно-наказващия орган е узнал за нарушението още на датата на извършването му,защото административно-наказващият орган може да узнае за

нарушението и нарушителя едва след като му е изпратена административно-наказателната преписка, която е окомплектована със съставен АУАН за извършено нарушение. Следва да бъде посочено, че наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконно съобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. Законодателят е разграничил както органите, които могат да съставят АУАН, така и издателите на наказателни постановления и няма как един административно-наказващ орган да бъде причислен към актосъставител и да му се вменяват задължения по установяване на административни нарушения.

Правилен е изводът на СРС, че не е налице неяснота в АУАН и в НП относно нарушението, което е извършено и нарушените разпоредби, като видно от тях е, че касаторът е осъществил състава на административно нарушение посочено в нормата на чл.145, ал.1 т.1 от ЗППЦК, според която всеки акционер, който придобие или прехвърли пряко и/или по [чл. 146](#) право на глас в общото събрание на публично дружество, е длъжен да уведоми комисията и публичното дружество, когато в резултат на придобиването или прехвърлянето правото му на глас достигне, надхвърли или падне под 5 на сто или число, кратно на 5 на сто, от броя на гласовете в общото събрание на дружеството, (2) Правата на глас се изчисляват въз основа на общия брой акции с право на глас, независимо от това дали за упражняването на

правото на глас е наложено ограничение. Изчисляването се извършва за всеки отделен клас акции. Когато достигането или преминаването на праговете по ал. 1 е в резултат на пряко придобиване или на прехвърляне на акции с право на глас, задължението по ал. 1 възниква и за централния регистър на ценни книжа. Формата, съдържанието и редът за извършване на уведомяването се определят с наредба. В чл. 148, ал. 1 от ЗППЦК е посочено, че Уведомлението по [чл. 145, ал. 1](#) и [чл. 146, ал. 1](#) трябва да съдържа най-малко- броя на гласовете в резултат на промяната, контролираните лица, чрез които лицето упражнява правата на глас, ако е приложимо, датата, на която правата на глас на лицето са достигнали, надхвърлили или паднали под праговете по [чл. 145, ал. 1](#), данни за акционера, независимо дали има право да упражнява правата на глас съгласно [чл. 146, ал. 1](#), и за лицата, които имат право да упражняват правото на глас за сметка на акционера. Уведомлението се изготвя на български език или на език, обичаен в сферата на международните финанси. Публичното дружество не е длъжно да предоставя превод на уведомлението на езика, приет от комисията или другите компетентни органи, а по аргумент от ал. 3 на чл. 148 от ЗППЦК, задължението за уведомяване по [чл. 145, ал. 1](#) и [чл. 146, ал. 1](#) се изпълнява незабавно, но не по-късно от 4 работни дни от деня, следващ деня, в който акционерът или лицето по [чл. 146, ал. 1](#) узнае за придобиването, прехвърлянето или за възможността да упражнява правата на глас съгласно [чл. 146](#), или на който съобразно конкретните обстоятелства е бил длъжен да узнае, независимо от датата, на която е извършено придобиването, прехвърлянето или е възникнала възможността за упражняване на правата на глас или е уведомено за настъпването на събитията по [чл. 145, ал. 1, т. 2](#). Задължението за уведомяване по [чл. 145, ал. 3](#) се изпълнява най-късно до края на деня, следващ придобиването или прехвърлянето на акциите.

В конкретния случай, касаторът е придобил акции, които са надхвърлили прага от 5%- 28.74 %, уведомена е за придобиването на акциите от Инвестиционния посредник на 14.06.2018 година, като предвиденият срок от 4 работни дни е започнал да тече от 15.06.2018 година и съответно на това изтичащ на дата 20.06.2018 година, като в този срок, касаторът не е подал уведомление за настъпилата промяна в правото на глас в Общото събрание на акционерите, при което е безспорно, че Б. е осъществила състава на нарушението, визирано в нормата на чл. 145, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 148, ал. 3, т. 1 от ЗППЦК. Нарушението е осъществено чрез бездействие и то трае докато бъде установено или преустановено. В тази насока, неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че след като [фирма] е уведомил КФН за настъпилата промяна, то нарушението не е извършено от страна на касатора, защото цитираните по-горе норми въвеждат задължение не само на един правен субект да уведоми КФН за настъпилата промяна и уведомяването от единия не води до отпадане на задължението на другия задължен правен субект. В този смисъл няма как да е налице липса на нарушение, извършено от страна на касатора. Не е налице маловажен случай, тъй като от неупредомяването не са настъпили вредни последици. На първо място, нарушението е формално и на просто извършване, а законодателят не е предвидил настъпването на вредни последици, които да обусловят ангажирането на административно- наказателната отговорност на касатора. На второ място, отново законодателят не е поставил в зависимост санкционирането на лицето / респективно на това неизпълнение на задължението за уведомяване на КФН/ от цената на акциите, а напротив от придобиването на акции, които водят до промяна на гласа в Общото събрание на акционерите и то в определени граници на закона. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че нарушението представлява маловажен случай по

смисъла на чл.28 от ЗАНН, защото се засягат правата на широк кръг правни субекти и най- вече на останалите участници на пазара на ценни книжа и няма как да бъде маловажен случай. Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено ,че “в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.“.Напълно неоснователно е позоваването на процесуалния представител на касатора на липсата на настъпили вредни последици от нарушението. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин/ за което е налице и признание от страна на самия касатор/ съвсем законосъобразно административно–наказващият орган е ангажирал административно- наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от закона размер по чл.221а,ал.1 от ЗППЦК/ в редакцията действаща към момента на извършване и установяване на нарушението/ *изм. и доп. ДВ. бр.42 от 3 Юни 2016г.*Емитент - физическо лице или член на управителен или контролен орган на емитент юридическо лице, или лицето с управителна власт при емитент - неперсонифицирано дружество, който не изпълни задължението по [чл. 100н](#), [100о](#), [чл. 100с](#), [ал. 1](#), [чл. 100ф](#) и [чл. 111а](#), както и физическо лице или член на управителен или контролен орган на юридическо лице или лице с управителна власт при неперсонифицирано дружество или тръст, което не изпълни задължението по [чл. 145](#), [146](#), [148](#), [148а](#) и [148ж](#), се наказва с глоба в размер от 3000 до 30 000 лв. или до двойния размер на реализираната печалба или избегнатата загуба в резултат на нарушението, когато размерът им може да бъде определен, като се прилага по-голямата стойност.Така определена санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието,визирани в норамта на чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред. Като е достигнал до този правен извод СРС е постановил едно правилно решение,което

следва да бъде оставено в сила , а предявената срещу него жалба отхвърлена.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора,че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от него"необоснованост"на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63,ал.5 от ЗАНН.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година/, сочеца, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство,образувано на дата 17.12.2019 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба.В касационното производство пред АССГ е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт Г. делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препрращащата норма на чл.144

АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноси, а не в по-късен момент. Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.222,ал.1 АПК,вр.с чл.63 ЗАНН, Административен съд-София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №19496/21.01.2020,постановено по н.а.х.дело №9827/2019 година по описа на СРС,112 състав.

ОСЪЖДА Е. А. Б. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР- ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА– ЮРИСКОНСУЛТСКО ВАЗНАГРАЖДЕНИЕ.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.